

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Iszapszínű

Az iszapszínű tekintet úgy lesz szerelmes, hogy a látványba elmeríti vágya tárgyát. A nyakszirt, a váll jégfehér íve, a könyökhajlat hattyúszárny-rebbenése, a hónalj fészekadó árnya lassan merül – ahogy szivacsot itat át kéretlenül a színtről szintre emelkedő, észrevétlen terjedő víz – egy sár színezte tévedésbe. Azt hiszi, szeretet, pedig föld, törek és hínár anyaga járja át a legodaadóbb tekintetet. A szemefehérszemesárgája nem életadó, mint tojásban a fehér és a sárga, inkább élet és halál között teremt egy elpiszkolt felületet, megszeretni valakit csak úgy lehet, hogy a tisztasághoz hozzávegyít valami bomlást. Minden árvaság mögül előbújik a lárva.

Kardáncsukló

Sosem foghatom meg igazán a kezed. Forog két szerelem a kihűlt láng körül, a tengelyük közötti törés kardánkeresztrel hidalódik át, csuklód és csuklóm külön bolygók körül forog, mint két hold, pályájuk íve egymást nem metsző körhurok. Olyan könnyű lenne bármit kimondani. De a szavak helyett maradó csönd is saját forgástengelyek rabja, ahogy

karórámon és karórádon a mutatók
saját idők korongján közelítik,
távolítják tőlünk a közös időt.

Tuják

Közel tíz fatörzset ültettek egymás mellé. A tujalevelek sátra sűrű takarásban rejt el azt a teret, amit együtt belakni próbatétel és kegyelem. A sátor zöld színén át dereng az utca alkalmanként mozgalmas árnya, az arrajárók nem látszanak, vonulásuk, mint egy rejtett körmenet, hétköznapi passiója, elzárt stációk oszloprendje közt zajlik, észrevétlen. Két fatörzset ki kellett vágni. Ritkulni kezdtek a levelek. A tér élesebb. Többször éri átsugárzó fény a homlokom. Mintha a sátor szövetén szakadás indulna, ahogy a fátyol meghasad, nem tudni melyik irányba van szövetség és láda, minden nap egyre többet kell hunyorogni. Láthatóbbak lettünk, már-már meztelenek. Milyen irány felé takarjuk a szemérmeket? Honnan jelent kiűzetést a pusztuló növény résein hozzánk jutó jel? Egymásból űzetünk ki? Vagy inkább egy belső térbe beűzetünk, ahol a kérdésre, Ádám, hol vagy, nem lehet válasz egy minden oldalról látszó test, egy kettőnk lelkéből megmutatkozó oszlop, mert mindegy hogy elrejtőzünk, vagy előállunk azzal: itt vagyok.